

Kršćansko poimanje obitelji

Predgovor

Obitelj je Bogom dana institucija koja ima ulogu donijeti djecu na svijet, njegovati ih i odgojiti. Predstavlja nit od koje su sazdane sve Bogom dane ljudske institucije. Ako se raspadne obitelj, raspast će se osnova od koje su sazdani Crkva i društvo.

Obitelj se danas raspada uslijed mnogobrojnih grijeha i društvenih pritisaka. To su, primjerice:

1. Mnogi pojedinci izvan, ali i unutar Crkve, prihvaćaju razvod koji biva opravdan svakim, pa i bilo kakvim razlogom.
2. Karijerizam i materijalizam postali su poštovani idoli koji zamjenjuju življenje za Boga i Njegovu svrhu, što podrazumijeva obiteljski život koji uključuje više očeva i majki. Majke se nepotrebno tjeraju iz kuće na tržište rada, a ekonomski razlozi tjeraju mnoge da traže posao pošto ne mogu preživjeti u uvjetima nedostatne pomoći i podrške drugih osoba.
3. Radikalni feminizam uništio je moral mnogih žena i uvjerio muškarce da se odreknu svoga biblijskog autoriteta u kući.
4. Neka od važnih roditeljskih prava i odgovornosti umanjuju se zakonom, odlukama sudova, obrazovanjem u javnim školama i provedbom javnih politika koje obitelj lišavaju mnogih tradicionalnih biblijskih funkcija.
5. Javni mediji često indoktriniraju svoje nekritične korisnike iskrivljenim vrijednostima u kojima nema dostojnog mjesta za obitelj.
6. I mi smo sve donedavno nedovoljno kritično podržavali rad javnih škola i drugih humanističkih institucija visokog obrazovanja iako su one često poučavale i promicale različite oblike ponašanja usmjerenog protiv obitelji, poput primjerice „društvenog roditeljstva“, pobačaja, eutanazije, dogovorenog preljuba, promiskuiteta, homoseksualnosti itd.

Stoga danas mnoge obitelji trpe od besciljnog lutanja, nedostatka svrhe i smisla života. Raspad obitelji, pri čemu se ne vodi računa o potrebama djece i starijih članova, neutaživa potraga sa samo-ispunjenjem, olako donošenje odluke o ra-

zvodu, nedostatak predanosti i stabilnosti te rezultirajući porast broja kućanstava pogođenih siromaštvom i ženskim vodstvom, ozbiljno ugrožava obiteljski život.

Ali Bog u ljudima budi svijest o tome koliko je obitelj važna i koliko je važno biti predan obitelji. Kršćani sve više žele slijediti Božji plan organizacije ljudskih odnosa i društvene strukture. Ljudi sve više otkrivaju kako cjeloviti biblijski obiteljski život predstavlja božansku alternativu rastućem socijalizmu i institucionaliziranom življenju.

Stoga jasno stojimo iza sljedećih tvrdnji, kako bismo usred ovoga olujnog kulturnog vremena usmjerili kršćane i omogućili im razumni biblijski temelj na kojem se mogu učinkovito odupirati duhu vremena i živjeti prema Božjem obrascu obiteljskog života.

Što tvrdimo, a koje tvrdnje odbacujemo?

Podrijetlo i određenje obitelji

1. Tvrdimo da je Bog uspostavio obitelj onda kada je združio Adama i Evu u brak i odredio njihov odnos kao cjeloživotni savez u predanosti Bogu te jedno drugome (Post 2,22-24; Iz 49,15); da brak i drugi obiteljski odnosi mogu u potpunosti ispuniti svoju svrhu samo ako je svaki sudionik osobno pomiren s Bogom i posvećen djelom i gospodstvom Isusa Krista; da je Bog postavio obitelj kao društvenu instituciju koja odražava njegovu sliku na Zemlji i postavlja Zemlju u sklad s njegovim planom, kako bi bili plodni i množili se (Ef 5,22-23; Post 1,27-28).

Odbacujemo tvrdnju da je obitelj samo običan društveni ugovor ili pogodan odnos koji su izmislili ljudi bez utjecaja Boga, kao i tvrdnju da bi kršćanski brak trebao biti usmjeren na hedonističko zadovoljenje osobnih potreba (Heb 13,4; 2 Kor 6,14; Ef 5,21; Ps 127,1; Izr 18,22).

2. Tvrdimo da je biblijsko određenje obitelji heteroseksualna zajednica dvoje ljudi s njihovom prirodno rođenom ili usvojenom djecom, koja također uključuje članove drugih obitelji proizašlih od istih predaka. (Biblija također koristi izraze klan, pleme i narod za veće skupine srodnika. Vidi različite načine korištenja hebrejske riječi *mischpachah* [npr. Suci 18,2; Am 3,1].)

Odbacujemo tvrdnju da Biblija navodi bilo koje drugo određenje obitelji, primjerice zajedničko kućanstvo homoseksualnih partnera. Ne mislimo da bi se društveni zakoni trebali prilagoditi proširenom određenju obite-

lji ili braka, koje prelazi biblijske okvire heteroseksualnog braka, krvnih odnosa i usvajanja.

3. Tvrđimo da je Bog namijenio svakoj kršćanskoj obitelji ulogu da se treba u cijelosti predati radu za napredovanje Božjeg kraljevstva, a ta se uloga ispunjava kroz jedinstvo supružnika, kršćanski odgoj djece, evangelizaciju u domu, iskazivanje gostoprimstva i drugih načina služenja u domu te obučavanje kršćanskih vođa kao božanskih poglavara svojih domova, što predstavlja preduvjet da bi oni mogli vršiti svoje službe u crkvi (Post 1,27-28; Mt 28,18-20; Pnz 6,7; 11,19; 1 Tim 2,15-3,13; 1 Kor 7,21; Ps 127 i 128).

Odbacujemo tvrdnju da dom predstavlja samo zajedničko mjesto hranjenja, gdje članovi obitelji zadovoljavaju svoje potrebe. Ne smatramo da bi funkcije obitelji trebale biti prenesene na druge institucije jer bi to naštetilo ispunjenju Božjeg plana i ugrozilo ljudsku slobodu.

4. Tvrđimo da svaka obitelj živi u drugačijim okolnostima, da svaki pojedinac i svaka vrsta pojedinačne darovitosti imaju drugačiju jedinstvenu svrhu i značenje unutar Božjeg plana (Fil 1,27-28; 1 Kor 12,12-27).

Odbacujemo tvrdnju da svaki član obitelji treba slijediti svoje osobne egoistične ciljeve, a nauštrb potreba svoje obitelji. Ne smatramo da se temeljni Božji plan, uključujući postavku da obitelji stvaraju Božje kraljevstvo, ne odnosi na današnje vrijeme. Također, ne prihvaćamo da postoje obitelji koje Božji plan ne obuhvaća.

Svetost bračne spolnosti

5. Tvrđimo da je Bog spolnim odnosima predivno blagoslovio i duhovno ujediniio muškarca i ženu koji su povezani brakom (Heb 13,4; 1 Kor 7,1-9; Izr 5,15; Rim 1,27; Gal 5,20-21; 1 Tim 4,1-3).

Odbacujemo tvrdnju da predbračni i vanbračni spolni odnosi, promiskuitet, preljub, homoseksualnost, sodomija, egzibicionizam, pornografija, spolni odnosi odraslih s maloljetnicima, prostitucija, spolna zabava i druge seksualne nastranosti trebaju biti prihvaćene kao "normalne" ili zakonom odobrene, čak i ako se upražnjavaju samostalno ili uz pristanak partnera. Ne smatramo da se svako spolno ponašanje koje odstupa od norme bračne heteroseksualnosti, koja se prakticira u ljubavi, može smatrati zrelim, nekažnjivim ili prihvatljivim životnim obrascem, čak i ako se takva osoba ne želi promijeniti.

6. Tvrđimo da celibat može biti Bogom dana odluka odrasle osobe, koja omogućava djelotvorno obavljanje službe te da je takav poziv redovito

obilježen Božjom milošću koja omogućava održavanje spolne čistoće. Držimo da se takva osoba u Božjem redu stvaranja može smatrati cjelovitom (Mt 19,10-11; 1 Kor 7,7-8; 7,25-27 i 7,32).

Odbacujemo tvrdnju da bi samaštvo (neudatost ili neoženjenost) trebalo biti hedonistička faza razvoja zrele osobe tijekom koje ta osoba zadovoljava svoje egoistične interese. Također, ne smatramo da je samaštvo pokazatelj nesretnog, neispunjenog ili isključivo duhovnog života koji vode samo one osobe koje nisu fizički privlačne, kao ni tvrdnju da samaštvo upućuje na homoseksualne sklonosti.

Uloge i odnosi u obiteljima

Muškarac: Njegovo poglavarstvo

7. Tvrđimo da je u skladu s Božjom zamisli vođenja kršćanske obitelji, Krist glava muškarcu, a muškarac je glava ženi, jednako kao što je Krist glava Crkve, koji je u ljubavi predao sebe da bi nju otkupio. Smatramo da muškarac uvijek treba slijediti Krista; da poglavarstvo muškarca podrazumijeva njegovu predanost ženi, spremnost da se za nju nesebično žrtvuje, duhovnu posturu sluga. Muškarac treba kod svoje žene poticati njezine jedinstvene dobre karakteristike te joj iskazivati djelatnu ljubav koja se iskazuje kroz njegu, brigu i pružanje svega što je potrebno (Ef 5,21-25; Fil 2,5-11; Mt 20,28; Kol 3,18-19; 1 Tim 3,11-12; 1 Kor 11,3; 14,34-35; 1 Pt 3,7).

Odbacujemo tvrdnju da muškarac smije iskazivati svoj autoritet nad ženom na način koji obezvređuje njezino dostojanstvo osobe koja je vrijedna i dragocjena pred Bogom. Ne smatramo da muškarac može bolje služiti svojoj obitelji ako su prvo zadovoljene njegove osobne potrebe, već da na prvo mjesto treba staviti potrebe svoje obitelji.

8. Tvrđimo da muškarac ima posljednju riječ u svakoj obiteljskoj raspravi, sve dok ne krši biblijska načela; da je prvenstvo muškarca nepobitno; a ako je muškarac onemogućen, tada žena može preuzeti vodstvo u obitelji, kao njegov predstavnik, a ne kao njegov zamjenik (Ef 5,22-6,4).

Odbacujemo tvrdnju da muškarac treba zaslužiti pravo vodstva i da mu žena može oduzeti vodstvo. Također, ne smatramo da muškarac može zaniijekati svoje vodstvo kako bi izbjegao odgovornosti koje mu time pripadaju.

Njegov autoritet

9. Tvrđimo da je Bog dodijelio autoritet muškarcu nad ženom; da to znači

da je njegov legitimni autoritet nad njegovom ženom ograničen onime što o tome kaže Božja riječ; da je svaki autoritet postavljen samo od Boga i niti jedna osoba ili društvena institucija nema pravo uspostaviti bilo koji autoritet koji nije u skladu s Božjim zakonima ili granicama koje je Bog postavio glede uloge muškarca u obitelji (Rim 13,1; Ef 5,22-33).

Odbacujemo tvrdnju da vodeća uloga daje muškarcu pravo natjerati svoju ženu na grijeh; da se žene moraju pokoravati svojim muževima i onda kada se to suprotstavlja učenju Svetog pisma; kao i tvrdnju da žene mogu koristiti Bibliju da bi ograničile autoritet svoga muža (1 Pt 3,1-6). Ne smatramo da Bog želi da muškarac vlada svojom obitelji bez ljubavi i na nebiblijski način (Kol 3,19-21; Ef 6,4).

Njegov rad

10. Tvrdimo da fizički sposoban muškarac treba poduzeti svaki razumni trud kako bi trajno osiguravao opstanak svoje obitelji (1 Tim 5,8; Post 3,17-19); da žena može povećati obiteljske prihode kroz učinkovito upravljanje obiteljskim dobrima ili obavljanjem kućne djelatnosti uz pristanak muža (Izr 31,10-31); te da u situacijama obiteljske financijske krize žena može privremeno uz pristanak muža prihvatiti zaposlenje izvan doma, no obitelj to treba prihvatiti kao ropstvo iz kojeg treba stremiti u slobodu i trajno Bogu upućivati molitve za oslobođenje (1 Kor 7,21-23).

Odbacujemo tvrdnje da bilo koji muškarac može prisiliti svoju ženu da zapostavi svoju ulogu u domu da bi stjecala financijsku dobit koja nije potrebna za osnovni opstanak obitelji, kao i to da se žena može dragovoljno na to odlučiti (1 Tim 5,8; Ef 5,5); da zamke načina života srednje klase prisiljavaju ženu da radi izvan doma (1 Tim 6,8). Pritom ne držimo da osiguravanje neophodnih materijalnih dobara može opravdati muškarca da zanemari što se događa u njegovu kućanstvu, da ne osigurava duhovno vodstvo i materijalnu pomoć svojoj ženi, starijim i nemoćnim članovima svoje obitelji, svojim ili roditeljima svoje žene koji su ne svojom voljom siromašni, ili da ne nadgleda duhovni i moralni razvoj svoje djece (1 Tim 3,4; 1 Pt 3,7; Ef 5,28-29).

Njegovo duhovno vodstvo

11. Tvrdimo da je kršćanski muškarac kao glava obitelji dužan članovima svoje obitelji pružati duhovni i moralni uzor i potporu; da treba štiti svoju obitelj, marljivo moliti za njihovu zaštitu i redovno za njih tražiti Božji blagoslov (1 Tim 2,8; 1 Sol 5,17; 1 Pt 3,7); on treba svoju djecu duhovno odgajati i voditi ih Božjim putem, usmjeravati i savjetovati, predvoditi u slavljenju Boga i pritom uvijek ostati pristupačan i brižno uključen u njihove živote i svojim primjerom uvijek odražavati Isusa Krista (Pnz 6,7;

11,19; Ef 6,4; Ps 34,11; 78,5-6).

Odbacujemo tvrdnju da Bog dopušta muškarcu da svojoj ženi, Crkvi, ili bilo kojoj drugoj osobi ili instituciji svojevoljno prepusti odgovornost redovnog poučavanja svoje djece o Bogu i molitve za njihovu zaštitu.

12. Tvrđimo da u situaciji kada nema kršćanskog supruga, kao duhovnog poglavara obitelji, ulogu glave obitelji treba preuzeti žena onako kako joj Bog to omogućava (npr. Lidija u Dj 16,15; te Loida i Eunika u 2 Tim 1,5; cf. Dj 16,1).

Odbacujemo tvrdnju da je obitelj samo skupina pojedinaca koji se fizički, duhovno ili moralno brinu jedni za druge.

Žena: Njezina podložnost

13. Tvrđimo da Bog poziva ženu da se svojevoljno, u ljubavi i s poštovanjem podloži svome mužu, kao što se Crkva podlaže Kristu (Ef 5,22-24; Kol 3,18); da Bog traži od žena koje su u braku s muškarcima nekršćanima da svojom nježnom podložnošću budu svjedoci svojim muževima, a ne da ih stalno kritiziraju (1 Pt 3,1-5).

Odbacujemo tvrdnje da žena može potkopavati muževljevo vodstvo; no odbacujemo i to da joj njezina podložnost nameće da se odrekne svoje moralne odgovornosti, da postupa grešno, ili da se suzdržava od postupaka koje joj je Bog naredio kako bi se podložila nebiblijskim zahtjevima svoga muža (1 Pt 3,6). Smatramo da podložnost mužu ne opravdava ženu da propusti ukoriti svoga kršćanskog muža, ali kao sestra u Gospodinu, s ljubavlju i poštovanjem (Ef 5,21; Kol 3,16). Također, ne mislimo da je za ženu mudro nastaviti koriti svoga muža nakon što ju je on dobro čuo i razumio; kao i to da se biblijsko učenje o ženinoj podložnosti odnosi na bilo koji drugi odnos osim onaj s njezinim mužem, ili da ima bilo koju drugu svrhu osim za poučavanje muškaraca u Crkvi.

Njezin rad

14. Tvrđimo da je primarna dužnost majke njegovati svoju malu djecu; da je ženina odgovornost upravljati domom i učiniti ga središtem svoje službe (1 Tim 5,10 i 5,14; Tit 2,3-5; Izr 31,10-31). Stoga mislimo da kršćanski mediji ne bi trebali veličati karijerizam majki malene djece i da bi Crkva trebala isticati žene i majke koje rade kod kuće kao društvene uzore.

Odbacujemo tvrdnje da udane žene, koje imaju malu djecu, trebaju preuzimati mušku ulogu skrbitelja za prihode u obitelji; da bi kršćanske žene trebale prihvatiti zamisao svijeta da će doživjeti samoostvarenje ako daju prednost karijeri i staviti ga ispred Božjeg poziva (Mt 16,24-26; Mk 8,34-35; Lk 9,23-26); da podvrgavanje Božjim zapovijedima u ovom kontek-

stu izlaže žene izrabljivanju; te da su samo žene s karijerama „zaposlene žene“, dok su sve druge žene društveni i ekonomski “paraziti”.

Roditelji i djeca

15. Tvrđimo da su djeca Božji blagoslov, da predstavljaju dragocjenost koja se ne može mjeriti isključivo ljudskim mjerilima, da ih u obiteljima treba dočekivati s radošću, kao prekrasne Božje darove; da djeca pripadaju samo Bogu i da su roditelji samo njihovi Bogom dani voditelji; da Bog daje roditeljima odgovornost i autoritet da obučavaju svoju djecu na njihovu fizičku, društvenu, emocionalnu i duhovnu dobrobit (Post 33,5; Ps 78,1-8; 127,3-5; Izr 17,6; 1 Tim 2,15; Ef 6,1-4; Pnz 4,9; 6,1-9).

Odbacujemo tvrdnje da roditelji trebaju usvojiti sekularnu kulturu, koja je usmjerena protiv djece i koja potiče zlostavljanje, zanemarivanje, izrabljivanje, opravdava roditeljsku nepristupačnost, manjak nadzora te uvodi društveno roditeljstvo umjesto obiteljskog odgoja, dobnu segregaciju i pretjeranu izloženost utjecaju vršnjaka, korištenje potreba djeteta za ispunjenje političkih ciljeva, obrazovanje djece kao društveni eksperiment, uzurpiranje roditeljskih odgovornosti od strane građanske vlasti, ili stavove poput onih da bi djeca trebala biti tretirana kao zlo koje treba spriječiti ili nad kojim treba izvršiti pobačaj, da su djeca financijsko opterećenje koje treba odbaciti ili ograničiti, ili puka svojina roditelja ili države.

16. Tvrđimo da roditelji trebaju odražavati Božji uzor u poštenju, pravednosti, milosrđu i ljubavi pri pokušaju da svoju malodobnu djecu discipliniraju, obučavaju i njeguju (Izr 22,6; 29,15; 1 Sam 3,13; Ps 78,1-8; 2 Tim 1,5; 3,15; 2 Kor 12,14; Ef 6,1-4).

Odbacujemo tvrdnju da država ima pravo negirati pravedni biblijski temeljen roditeljski autoritet, ili od roditelja koji nisu bili osuđivani za fizičko zlostavljanje ili zanemarivanje svoje djece zahtijevati ili uzurpirati njihovu ulogu primarnih edukatora i zaštitnika svoje djece.

17. Tvrđimo da Bog svoj djeci zapovijeda da poštuju svoje roditelje, a maloj djeci da ih slušaju u Gospodinu; da Sveto pismo daje roditeljima pravo i odgovornost da discipliniraju svoju djecu za poslušnost, što podrazumijeva i tjelesno kažnjavanje (Pnz 5,16; 2 Sam 7,14 cf. Izr 3,11-12; Izr 13,24; 22,15; 23,13; 29,15); te da obučavanje u Božjoj poslušnosti predstavlja temelj osobne samokontrole i svih vrsta društvene kontrole slobodnih žena i muškaraca.

Odbacujemo tvrdnju da u obitelji treba vladati demokracija, da prisilna poslušnost šteti djetetu i da građanska vlast ima pravo da mudro odmjereno tjelesno kažnjavanje proglasi „zlostavljanjem djeteta“ ili dopusti djeci da razdvoje svoje roditelje.

Podizanje djece do zrelosti

18. Tvrdimo da je cilj kršćanskog roditeljstva dovesti dijete do vremena njegove pune fizičke zrelosti pred Boga, kao odgovorno, duhovno zrelo odraslo biće (Lk 2,41-42).

Odbacujemo tvrdnje da se adolescencija treba umjetno produžiti i nakon doseganja pune fizičke zrelosti; da tinejdžeri imaju pravo biti neodgovorni i usmjereni isključivo na sebe; da stariji od njih trebaju očekivati i dopustiti takvo ponašanje.

Stariji i nemoćni članovi obitelji

19. Tvrdimo da obitelj treba osigurati ljubav, emocionalnu, duhovnu i fizičku skrb za svoje starije i nemoćne članove, da ih treba poštovati i uvažavati njihove godine, iskustvo i mudrost koju mogu i trebaju prenositi na mlade (1 Tim 5,4-8; Mt 15,1-9); da Bog ima svrhu za starije članove obitelji (Gal 6,10); te da oni imaju odgovornost poučavati svoju odraslu djecu kako da odgoje njihove unuke i osigurati da se to zaista tako provede (Ps 78,1-8).

Odbacujemo tvrdnje da društvo može dopustiti zlostavljanje ili zanemarivanje starih i nemoćnih osoba u obitelji, da ih se može smatrati bezvrijednim članovima društvu na teret, ili da je opravdano ubrzati njihovu smrt primjenom eutanazije ili bilo kojeg drugog sredstva. Također, ne držimo da starost treba biti sebično iskorišteno vrijeme zadovoljavanja osobnih ciljeva.

20. Tvrdimo da rođaci koji su nemoćni uslijed starosti ili neke druge vrste nemoći imaju pravo na mir i njegu u domovima svoje djece, ili domovima drugih bliskih članova obitelji, ako je to medicinski ili fizički moguće. Smatramo da se kršćani trebaju brinuti za svoje nemoćne rođake (1 Tim 5,4 i 8 i 16), kao i za druge starije osobe u potrebi, iako im nisu rođaci (Jak 1,27).

Odbacujemo tvrdnje da bi starije ljude trebalo smatrati smetnjom i onemogućiti im da stanuju sa svojom djecom zato što za njih predstavljaju teret ili neugodnost (cf. Knjiga o Ruti). Također, ne slažemo se s time da bi stariji ljudi zdravog tijela i uma trebali očekivati da ih drugi podržavaju u njihovoj lijenosti i sebičnim potrebama (1 Sol 4,11; 2 Sol 3,10).

Brak: Prava i obveze

21. Tvrdimo da muškarac koji se želi oženiti treba potražiti mudar savjet, što također podrazumijeva i savjetovanje u krugu svoje obitelji (Izr 15,22)

i pod Božjim vodstvom odabrati ženu dobra karaktera i odgovarajućih svojstava koje ju čine dobrim životnim partnerom (Post 2,18; 2,20-21; Izr 18,22; 31,10-31; 1 Kor 7,28 i 36).

Odbacujemo tvrdnju da bi se kršćani trebali ženiti nekršćanima i da spolna privlačnost ili neka druga tjelesna odrednica trebaju određivati kršćanski izbor partnera (1 Kor 7,39; 2 Kor 6,14-13; Izr 31,30).

22. Tvrđimo da je brak uzvišen i sveti zavjet između oba supružnika i Boga; da je manjkav i da gubi svoje značenje ako bračni zavjeti nisu potvrđeni zakonom ili u Crkvi; da se sankcije u skadu sa Svetim pismom trebaju primijeniti na onima koji nebiblijski prekrše bračne zavjete; te da Crkva treba raditi na tome da obnovi potpuno priznavanje braka kao obvezujućeg pravnog ugovora s Bogom.

Odbacujemo tvrdnju da Crkva i država nemaju odgovornost u praćenju primjene zakona za čiju su provedbu nadležni.

Razvod i ponovno stupanje u brak

23. Tvrđimo da kršćani stupajući u brak prihvaćaju nedostatke svoga bračnog druga; da se ti nedostaci ne mogu, dakle, kasnije navoditi kao razlog za razvod; da samo jedna od strana može biti nevina pri razvodu, a nikad obje; da se Božji oprost može odnositi na bilo koji grijeh koji dovede do razvoda; da Bog oprašta onima koji se pred njim ponizno pokaju i prime Isusa Krista kao svog Spasitelja i Gospodina; da pokajanje ili neki drugi vidljivi znak promijenjenog srca može podrazumijevati pomirenje s nepravедno razvedenim supružnikom; te da Crkva treba zahtijevati dokaz pokajanja prije nego što razvedenu osobu primi natrag u zajednicu.

Odbacujemo tvrdnje da postoji bilo kakav biblijski temelj za razvod „bez krivnje“; da društvo i zakon trebaju sankcionirati razvod „bez krivnje“ tek na zahtjev; te da Bog traži od Crkve da obnovi zajedništvo s onima koji ne pokazuju znakove pokajanja, želju i trud da obeštete bivšega bračnog partnera.

24. Tvrđimo da pošto Božje ime biva zazvano prilikom sklapanja braka, da takav brak ne može biti razvrgnut bez sramoćenja Božjeg imena (Mt 19,6; Izl 20,7; Mt 5,33-37); da je Božja svrha braka pri stvaranju bila jedan muškarac za jednu ženu dok ih smrt ne rastavi; da je razaranje bračnih odnosa kršenje zavjeta koje smeta Boga; te da iako Pismo navodi osnove za razvod, Bog ga ipak nadasve mrzi (Mal 2,16).

Odbacujemo tvrdnju da dovršavanje braka razvodom može Boga proslaviti ili mu na bilo koji način ugoditi.

25. Tvrđimo da je brak zavjet za cijeli život i da nitko u njega ne bi trebao stupiti olako (Mt 19,9-10); da Pismo prepoznaje samo jedan pravi razlog za razvod (partnerov preljub, Mt 5,27-32), da Pismo nudi još jednu mogućnost (zanemarivanje partnera, što se može smatrati svojevrsnim preljubom, 1 Kor 7,10-15), i da se samo oni koji su se rastali iz prethodno navedenih razloga mogu ponovno ženiti.

Odbacujemo tvrdnju da za svakog tko se razveo iz bilo kojeg drugog razloga, osim onih koji su prethodno navedeni, može smatrati da je biblijski razveden.

26. Tvrđimo da kada se već razvod dogodi, trebamo iskazivati suosjećanje prema nepravedno razvedenom partneru, ako takav uopće postoji, te davati svoj oprost i Božji oprost ako je to primjereno (Mt 19,5-9; 1 Kor 7,10-13).

Odbacujemo tvrdnju da je razvod bio Božja nakana pri stvaranju; da bi razvod trebao biti zamjena za dosljedno, cjeloživotno, usmjereno rješavanje bračnih problema, opraštanje među bračnim drugovima, služenje i brigu jedno o drugome.

Razorene obitelji

27. Tvrđimo da Kristovo tijelo treba suosjećati i pružati podršku razorenim obiteljima s malom djecom, bilo da je do toga došlo zbog smrti jednog od roditelja, razvoda, zanemarivanja ili samostalnog roditeljstva nad usvojenom djecom, te da su Božja milost, snaga, oprost i vodstvo uvijek na raspolaganju onima koji Boga traže ponizno i u pokajanju (Hoš; Izr 5,18; Ef 5:23-24,32; Mk 10,2-12; Prop 9,9; Rim 7,2; Mt 5,2; 19,1-12; Jak 4,1-3).

Odbacujemo tvrdnje da su obitelji s jednim roditeljem osuđene na propast; da Božja obitelj može opravdano odbaciti ili izbjegavati kršćanina koji je žrtva razvoda ili prolazi kroz udovištvo, osim kada Crkva provodi disciplinske mjere na biblijski način, a osoba se nije pokajala.

Usvajanje

28. Tvrđimo da usvajanje djeteta može biti poseban poziv od Boga; da usvajanje može biti veliki blagoslov za obitelj i za usvojeno dijete; te da kršćani koji razmišljaju o usvajanju djeteta trebaju također razmišljati o mogućnosti usvajanja fizički hendikepiranog ili neprivlačnog djeteta (1 Sam 16,7; Gal 2,6; Jak 2,1).

Odbacujemo tvrdnje da bi usvajanje trebalo biti automatski odgovor na neplodnost, na želju da se izbjegne trudnoća, ili na bilo koji drugi razlog koji se tiče samog roditelja, te da su neplodni parovi građani drugog reda u Božjem kraljevstvu (Post 15,2; 16).

Nevjenčani roditelji i njihova djeca

29. Tvrdimo da je Bog dao djecu njihovim roditeljima i da bi Crkva trebala poticati roditelje da zadrže i odgajaju vlastitu djecu; da u tragičnim slučajevima kada neudana trudna žena odluči da ne može i neće zadržati i odgajati svoje dijete, Crkva može s punim pravom mudro preporučiti da se dijete treba predati njegovu ocu da ga samostalno i svojevrijedno odgaja, ili na usvajanje.

Odbacujemo tvrdnju da bi Crkva trebala savjetovati neoženjenim roditeljima da predaju svoje dijete na usvajanje, umjesto da ih prvo ohrabri neka razmisle kako bi najbolje mogli ispuniti svoje obveze prema „svojoj vlastitoj krvi i mesu“.

Obiteljski odnosi

30. Tvrdimo da su svi članovi obitelji, kao i sva druga ljudska bića, grešna i nesavršena, da trebaju Božji oprost i spasenje, kao i oprost drugih članova obitelji. Smatramo da bi se kršćani trebali truditi da iskažu istu blagonaklonost prema članovima obitelji, kao što je iskazuju prema drugim ljudima (Jak 2,8-9), pokazujući ljubav, radost, mir, strpljenje, ljubaznost, dobrotu, vjernost, nježnost i samokontrolu (Gal 5:22,23).

Odbacujemo tvrdnje da se članovi obitelji mogu ponašati samopravednički ili se suzdržavati od davanja oprosta drugima, kao i to da kršćani imaju manju potrebu za samokontrolom i pristojnošću kod kuće, no što to imaju ljudi u vanjskom svijetu (Gal 5,13-24; 1 Kor 13).

31. Tvrdimo da biblijski koncept ljubavi podrazumijeva njegovanje, podržavanje, tješjenje, brigu, dodirivanje i verbaliziranje dubokog poštovanja, kao iskaza ljubavi među članovima obitelji; da se članovi obitelji trebaju voljeti, ohrabrivati, podržavati, štiti, tješiti, poštovati, opraštati i nježno brinuti jedni o drugima; te da bi članovi obitelji trebali odvojiti vrijeme za fizičko i verbalno izražavanje naklonosti i poštovanja jedan prema drugome (1 Kor 13; Mk 10,14; Ef 6,4; Iz 40,11; Ps 27,11).

Odbacujemo tvrdnju da članovi obitelji mogu jedni druge uzimati olako, ili se međusobno lišavati potrebne ljubavi.

32. Tvrdimo da Božja obitelj predstavlja živi organizam koji je usmjeren prema zajedničkim ciljevima; da različitim članovima obitelji Bog daje različite uloge i sposobnosti; da se oni koji u obiteljima imaju autoritet, a prepoznajući razlike u ulogama, talentima i sposobnostima pojedinaca, mogu pozvati na te talente ili sposobnosti pojedinaca, a da ne kompromitiraju vlastiti autoritet (npr. muž se ponekad može osloniti na mudrost ili prosudbu svoje žene a da ne dovede u pitanje svoj autoritet); te da roditelj može prihvatiti razumni prijedlog svog djeteta, a da ne dovede u pitanje svoj roditeljski autoritet.

Odbijamo tvrdnje da je obitelj sustav temeljen na diktaturi (po analogiji 1 Pt 5,2); da jedan član obitelji može manipulirati i vladati drugima, ili ih ugnjetavati, tretirajući ih kao da nisu osobe, ili zanemarivati njihove potrebe i sposobnosti; te da muž ili žena umanjuju svoj autoritet ako se oslanjaju na prosudbu članova obitelji za koje su odgovorni (Izr 12,15).

33. Tvrdimo da rezultati, kako grijeha tako i pobožnosti, utječu na članove obitelji sljedećih naraštaja. Stoga se kršćanski roditelji trebaju truditi osigurati svojoj djeci čvršće biblijske temelje za život nego što su ih oni sami imali, tako da Crkva može rasti, a ne propadati (Pnz 5,9-10,16; Jr 35,18-19; Ps 78,1-8; 51,5; Tuž 5,7; Izl 20,5; Dj 2,39).

Odbacujemo tvrdnju da roditelji imaju malen ili nikakav utjecaj na živote svoje djece i pripadnika sljedećih naraštaja.

34. Tvrdimo da se svi odnosi u obitelji trebaju temeljiti na poštenju i biblijskoj ljubavi koja se iskazuje kroz silu Duha Svetoga i koja je prisutna bez obzira na ponašanje, stavove ili okolnosti, a da se takva ljubav izražava kroz stavljanje potreba drugih članova obitelji ispred vlastitih (Iv 15,12; 13,35; 1 Kor 13; Kol 3,14; Fil 2,1-4).

Odbacujemo tvrdnje da su sebični stavovi pojedinih članova obitelji – koji razaraju bračno jedinstvo i obiteljsku cjelovitost, vode u zanemarivanje potreba supružnika ili djece i ometaju služenje drugima – u bilo kojem slučaju opravdani.

Grijesi protiv obitelji

Pobačaj i čedomorstvo, eutanazija i diskriminacija pri zdravstvenom tretmanu

35. Tvrdimo da je ljudski život svet i da podrazumijeva intrinzičnu Bogom danu vrijednost koja prelazi ljudske sposobnosti vrednovanja, stoga što čovjek nosi Božju sliku bez obzira na svoju rasu, starost, spol, roditeljski sta-

tus, fizički ili mentalni hendikep (Mt 6,25; 10:31; Post 2,7; 9,5-6; Ps 139,14; Jr 1,5).

Odbacujemo tvrdnje da se vrijednost ljudskog života treba mjeriti njegovom „kakovocom“; da se pobačaj na zahtjev, čedomorstvo, eutanazija, ili diskriminiranje hendikepirane, vrlo mlade ili vrlo stare osobe u medicinskom tretmanu ičim mogu opravdati; te da bilo koja rasa ili spol imaju veću intrinzičnu vrijednost od neke druge.

36. Tvrdimo da život svakoga ljudskog bića počinje začecem; da zigota, embrio i fetus imaju pravo na potpunu pravnu zaštitu (Ps 139,14-15; Jr 1,5; Izl 21,22-25); da ubijanje zigote, embrija ili fetusa putem pobačaja ili bilo kojeg drugog oblika nasilja predstavlja ubojstvo; da je uklanjanje zigote, embrija ili fetusa iz maternice opravdano samo onda kada se zadržavanjem ploda unutar maternice majka i dijete izlažu smrtnoj opasnosti; da Crkva treba poticati istraživanja koja su usmjerena na povećanje šansi djeteta da preživi takvo uklanjanje; te da ni jednom djetetu nakon rođenja ni iz kojeg razloga ne može biti uskraćena njega ili neophodna zdravstvena skrb (Pnz 5,17).

Odbacujemo tvrdnju da majka, otac, građanska vlast, neka druga osoba ili institucija imaju moralno pravo bilo kojem djetetu, iz bilo kojeg razloga pa bio on društveni, ekonomski, fiziološki itd., dodijeliti smrt pobačajem.

37. Tvrdimo da su stariji muškarci i žene vrijedni u Božjim očima i da imaju jednako Bogom dano pravo na život kao i drugi ljudi, te da “eutanazija” – oduzimanje života osobi aktivnim djelovanjem ili zanemarivanjem – predstavlja ubojstvo.

Odbacujemo tvrdnje da ljudski život treba vrednovati njegovom društvenom korisnošću; da su stariji ljudi bezvrijedni, što se odnosi čak i na one koji su potpuno onemoćali; te da bi starije ljude bez njihova pristanka trebalo koristiti za medicinske eksperimente.

Obitelj i Crkva

38. Tvrdimo da djeca vjernika trebaju od svojih roditelja primiti osnovne duhovne smjernice, uz pomoć starijih članova obitelji i Crkve; da djeci nevjernika treba pružiti mogućnost primanja duhovnih smjernica od Crkve, uz pristanak njihovih roditelja; da se odrasle osobe trebaju pripremati za obavljanje svojih crkvenih službi kroz uspješno upravljanje vlastitim kućanstvima; te da odrasle osobe koje nisu u braku mogu imati koristi od primanja u obiteljske skupine unutar crkvene zajednice, kao način da služe

drugima ili da se njima služi (Pnz 6,7; 11,19; 1 Tim 3,4; Tit 1,6; 2,3-5; Ps 68,6).

Odbacujemo tvrdnje da bi crkve svojim obučavanjem trebale pokušati zamijeniti kršćanske roditelje ili okruženje doma; da bi se crkveni programi trebali miješati u biblijski utemeljen obiteljski život; i da bi crkve za djecu, koja imaju dva tjelesno sposobna roditelja, trebale poticati institucionalizirano podizanje djece.

39. Tvrdimo da bi crkve trebale imenovati starješine koji su biblijski osposobljeni, a u isto vrijeme i razumni uzori Krista u obiteljskim odnosima; koji su sposobni obučavati druge za vođenje obitelji; koji svoje stado redovno pozivaju u svoj dom; koji su odgovorni za obučavanje dodijeljenih obitelji u svojstvima koja će im kasnije omogućiti da i sami postanu crkveni starješine (1 Tim 3,1-5; Tit 1,6-9; Ef 5,25-33; 6,4).

Odbacujemo tvrdnje da je institucionalna obuka dovoljna kvalifikacija za vođenje Kristove Crkve; da druge članove obitelji treba isključiti iz obučavanja za vodstvo; da obitelji predstavljaju smetnju u obavljanju službe; te da crkve mogu zahtijevati ili očekivati od oženjenog muškarca da provodi puno vremena izvan svog doma (1 Tim 3,4; Tit 1,6; 2,3-5).

Obitelj i država

40. Tvrdimo da Bog daje obitelji građanske odgovornosti koje podrazumijevaju odgoj, njegu, obučavanje i opskrbljivanje djece, kao i osiguravanje neophodnih fizičkih pretpostavki zaštite njihova života, a također i brigu za nemoćne članove obitelji i pomaganje potrebitim ljudima u zajednici gostoprimstvom i djelima milosrđa; te da se svaka kršćanska obitelj treba truditi da ispunjava navedene obveze, prvo u obitelji, a potom u Crkvi (Post 1,27-28; Pnz 5,19; 6,7; 11,19; 2 Kor 9,7; 1 Tim 5,4; 5,8 i 5,16; 3,2; Izr 31,20).

Odbacujemo tvrdnje da država ima pravo potkopavati ili negirati pravedni autoritet roditelja u obitelji, ili pak preuzimati ulogu onoga koji obučava, osigurava ili štiti djecu i druge članove obitelji, osim u slučajevima pravno dokazanog zlostavljanja, zanemarivanja i napuštanja, ili na zahtjev obitelji.

41. Tvrdimo da Bog omogućava da zla djela budu kažnjena i da potiče dobro ponašanje; da zločini počinjeni unutar obitelji trebaju biti pravedno kažnjeni; te da bi država trebala promicati socijalno, ekonomsko i fizičko okruženje koje pogoduje obiteljskom životu (Rim 13,3-4).

Odbacujemo tvrdnje da država ima pravo postavljati nebiblijske standarde o tome tko može stupati u brak, tko može imati djecu, kako djecu

treba odgajati i obučavati, ili kako se muževi, žene i drugi članovi obitelji trebaju odnositi jedni prema drugima. Ne držimo da Bog daje pravo građanskoj vlasti da obiteljima ograničava ekonomsku slobodu uz pomoć štetnih poreza (uključujući pljačkanje udovica i siročadi porezima na nasljedstvo), tiranskih zakona koji reguliraju korištenje zemlje, ili favoriziranja velikih korporacija; te da država treba legalizirati ili financirati pobačaj, čedomorstvo ili eutanaziju.

42. Tvrdimo da slučajevi seksualnog zlostavljanja i slučajevi kada roditelji svojevolumno lišavaju djecu skloništa, odjeće, hrane, sna ili osnovne medicinske njege i tako ugrožavaju njihov život i fizičko zdravlje, trebaju biti smatrani teškim povredama zakona ili namjernim pokušajima ubojstva, a počinitelji trebaju biti kažnjeni u skladu s građanskim zakonima i disciplinirani od strane Crkve.

Odbacujemo tvrdnje da država ima pravo postavljati obiteljima nerealne standarde; da tzv. prekršaji poput "emocionalnog zanemarivanja", "emocionalnog zlostavljanja", "obrazovnog zanemarivanja" itd. koji čine najveći broj zabilježenih slučajeva "zlostavljanja i zanemarivanja djece", zapravo predstavljaju zločine protiv djece; te da država ima ikakvo pravo određivati kazne ili oduzimati skrbništvo u slučajevima zanemarivanja, osim kada je očito da je život ili fizičko zdravlje djeteta u opasnosti; da bi država ikad trebala određivati kaznu ili oduzimati skrbništvo u slučajevima kada se kao jedinu optužbu navodi mentalno zdravlje, pošto država ne može određivati koja su uvjerenja i stavovi zdravi ili prihvatljivi. Nadalje, poričemo da bi zanemarivanje koje nije svojevolumno, primjerice uzrokovano siromaštvom ili drugim okolnostima, koje se ne mogu kontrolirati, ikada trebalo tretirati kao zločin, te da se čak i u obiteljima koje žive u grijehu može bolje pomoći prijetnjom oduzimanja djece nego molitvom, Bogom nadahnutim savjetovanjem i pomaganjem u ljubavi.

43. Tvrdimo da je silovanje grijeh i zločin bez obzira na to tko je žrtva, ali posebno onda kada je žrtva dijete, te da bi silovatelji trebali biti suđeni i kažnjavani kao zločinci (Pnz 22,23-27; Lev 18).

Odbacujemo tvrdnje da incest predstavlja samo obični društveni tabu; da tzv. „nenasilno silovanje“ ili „silovanje pri zajedničkom izlasku“ nije zločin; da roditelji mogu biti osuđeni za seksualno zlostavljanje u odsustvu vjerodostojnih dokaza; da građanska vlast treba pokrenuti „lov na vještice“ protiv seksualnog zlostavljanja, iznuđivati anonimna izvješća ili optuživati ljude bez vjerodostojnih dokaza; da građanska vlast smije poticati nepovjerenje djece prema roditeljima (Pnz 18,15); da roditelji koji pokazuju naklonost prema svojoj djeci mogu biti tretirani kao kriminal-

ci; da se roditeljsko grljenje, ljubljenje i drugi oblici iskazivanja ljubavi, koji ne podrazumijevaju seksualnu stimulaciju, mogu smatrati seksualnim zlostavljanjem; te da bi silovatelj umjesto biblijske kazne trebao imati pravo na savjetovanje, uvjetnu kaznu, ili smanjenu kaznu zatvora.

44. Tvrđimo da kazna u skladu sa Svetim pismom u slučaju zločina na djetetu pada isključivo na počinitelja, a ne na druge članove obitelji ili na žrtvu.

Odbacujemo tvrdnju da bi djeca roditelja koji nije počinio zločin trebala biti odvojena od skrbi tog roditelja.

45. Tvrđimo da biblijsko kažnjavanje može prouzrokovati privremene i površinske modrice i masnice koje ne predstavljaju dokaz zlostavljanja djeteta, ali da dokazana brutalnost nad djetetom, koja rezultira trajnom unakaženošću ili ozbiljnom povredom, treba biti kažnjena zakonom (Izl 21,23-24; Izr 13,24; 22,15; 23,13-14).

Odbacujemo tvrdnju da pravo roditelja da kažnjava i njegova odgovornost da uvodi disciplinu daje osobama pravo da svojoj djeci nanesu ozbiljne povrede.

Poziv na djelovanje za obitelj

Opće aktivnosti

Zbog naših prethodno navedenih uvjerenja, pozivamo sve muškarce i žene koji Krista nazivaju svojim osobnim Spasiteljem i Gospodinom, da nam se pridruže i:

1. ozbiljno i u svjetlu Božje riječi preispitaju ovdje navedene tvrdnje i sami utvrde jesu li istinite, te da nas obavijeste ako smo se u nečemu udaljili od Svetog pisma, dokaza ili logike
2. još jednom preispitaju naše postavke o obitelji i obiteljskoj praksi, i traže Boga da nam pokaže gdje smo pogriješili
3. pokaju se za sve poznate grijehе, priznajući ih i odbacujući, tražeći oprostnje od samoga Boga, kao i od svih onih protiv kojih su zgriješili, a potom poduzimajući sve moguće da se nanesena šteta ispravi
4. mole Boga da sve svoje ljude ispuni snagom Svetog Duha, kako bi mogli trajno uskladiti svoje osobne živote i živote svojih obitelji s njegovom objavljenom voljom
5. traže od braće i starješina lokalnih crkava smjernice kako jedni drugi-

ma možemo pružati podršku i međusobno dobro utjecati jedni na druge, kako bi svojim obiteljskim životom proslavili Boga.

Nakon što smo se pokajali za svoje osobne grijehе i promašaje te za njih preuzeli odgovornost pred Bogom, pred njegovom riječi i pred braćom, obvezujemo se:

1. vršiti utjecaj na svakoga poznatog kršćana ili kršćansko udruženje s kojim surađujemo da ozbiljno promisli o našim tvrdnjama, kako bismo prikupili njihove reakcije i mišljenja
2. vršiti utjecaj na one koji se bave problematikom obitelji, a koji se slažu s našim tvrdnjama, kako bismo ih potaknuli da naša načela dosljedno provode u svom radu
3. pokrenuti i umrežavati svoje kršćanske resurse, surađivati i po drugim stručnim pitanjima unutar i izvan Koalicije za probuđenje, da bismo promatrali kako se ponašanje Kristova tijela i našeg naroda mijenja i postaje bliskije realnosti i moralnom sustavu Svetog pisma.

Posebne aktivnosti

I naposljetku, obvezujemo se na provedbu sljedećih aktivnosti:

1. učiniti ćemo da ovaj dokument, nadopunjen kratkim popisom relevantnih naslova biblijskih autora, bude javno dostupan u svim crkvama na svijetu koje su utemeljene na Bibliji, poticati ćemo poglavare u lokalnim crkvama da svoje stado obučavaju u ovim temeljnim biblijskim postavkama o obitelji
2. primjenjivat ćemo crkvenu disciplinu gdje god su članovi zajednice pali u grijeh, posebice grijeh u vezi obitelji poput brakolomstva, neopravdanog razvoda, odbijanja žene da se podloži svome mužu, ugrožavanja prvenstva muža, zlostavljanja bračnog druga, zanemarivanja i zlostavljanja djece, odsustva podrške ženi od strane muža, napuštanja, pobačaja, incesta, homoseksualnosti ili namjernog nerađanja iz bilo kojeg drugog razloga osim kada se radi o posebnom pozivu od Boga
3. poticati ćemo crkvene odbore da traže ostavke svih pastora, starješina, evangelizatora, crkvenog i paracrkvenog osoblja, kršćanskih glazbenika i drugih voditelja koji ne zadovoljavaju odrednice Svetog pisma za obavljanje službe vodstva u Kristovu tijelu (1 Tim 3), a posebice onih koji dobro ne vode vlastita kućanstva, ili onih koji su prošli nebiblijski razvod a pri tom se nisu dokazano pokajali, sve dok svoje živote ne usklade sa Svetim pismom
4. poticati ćemo sve kršćane da se ujedine u svom gradu, državi, na nacio-

nalnoj razini, kako bi se suprotstavili svakom bezbožnom pokušaju građanske vlasti da preuzme prava nad djecom koja je Bog dodijelio njihovim roditeljima. (Trebaju poduzeti svako djelovanje utemeljeno na Ustavu i Bibliji, od strane pojedinaca i crkvenih institucija, da bi se suprotstavilo svakom ugrožavanju temeljnih, prirodnih prava roditelja na začecje, kontroliranje, obrazovanje, podizanje, usmjeravanje i discipliniranje svoje vlastite djece. Crkve po ovom pitanju trebaju biti spremne čak i izgubiti svoj povlaštenu poreznu status, a kršćanski roditelji moraju biti spremni ako je potrebno suočiti se čak i sa zatvorskom kaznom u borbi za prevlast s idolatrijskim pristašama države.)

5. poduzimat ćemo svaku moguću akciju unutar svojih biblijskih i ustavnih ograničenja, da na lokalnoj, županijskoj i državnoj razini preustrojimo legislativu koja se tiče obitelji, kako bismo građanske zakone uskladili s biblijskim pogledima na stvarnost i moral, posebice u slučaju ponovnog usvajanja strogih zakona kojima se uređuju pitanja uzdržavanja djece, preljuba, homoseksualnosti, prostitucije, seksualne zabave, pornografije, seksualnog zlostavljanja, incesta, silovanja, pobačaja, čedomorstva i razvoda
6. poticati ćemo pastore, starješine i drugo crkveno osoblje da uvjeravaju i poučavaju očeve obitelji da ih Bog drži odgovornima za razvoj duhovne zrelosti i poznavanja Biblije kod svoje djece, i da oni taj zadatak ne mogu prenijeti djelomično ili potpuno na Crkvu ili kršćanske škole
7. voditi ćemo, pomagati i poticati crkve da osiguravaju očevima vodstvo i podršku u ispunjavanju njihove uloge duhovnog vodstva u obiteljima
8. poticati ćemo Crkvu da iznova promisli o svojim stavovima vezanim uz brigu za starije te poticati djecu i unuke da preuzimaju odgovornost brige za nemoćne starije osobe, koje su članovi njihovih vlastitih obitelji, radije nego da ih smještaju po staračkim domovima
9. poučavat ćemo da brigu o napuštenoj djeci ili siročadi, ili kada su njihovi roditelji u zatvoru, prije svega trebaju voditi njihovi rođaci, prijatelji ili Crkva, a ne država, državne institucije ili usvojitelji
10. pozivat ćemo evanđeoske crkve na odgovornost svaki put kada olako prihvate nebiblijski ili neopravdani razvod, „razvod bez krivnje“ ili ponovno sklapanje braka. Poticati ćemo ih da praktično usvoje biblijske stavove i postupke. (Broj razvoda povećava se među članovima evanđeoskih crkava i približava se broju razvoda u sekularnim zajednicama. Treba se pokrenuti masovna kampanja obrazovanja u zajednicama, one koji su se nebiblijski razveli i stupili u drugi brak pozvati na pokajanje, prakticirati crkvenu disciplinu u slučajevima nebiblijskog razvoda i stupanja u drugi

brak te pomoći razvedenim pastorima da odstupe sa svojih pastoralnih dužnosti i potraže drugi način zarađivanja za život. Probuđenje i promjena neće se dogoditi sve dok Crkva ne riješi problem velikog broja bezbožnih razvoda.)

11. pomagat ćemo svakoj lokalnoj crkvi da samostalno ili u suradnji s drugim lokalnim zajednicama uspostavi krizni centar za trudnoću i program protiv pobačaja. (Danas se ne radi o manjoj odgovornosti kršćana nego što je bila odgovornost da se suprotstave holokaustu u Hitlerovoj Njemačkoj, čak i po cijenu zatvaranja i smrti.)
12. pozivat ćemo evanđeoske crkve da osposobljavaju roditelje i njihove tinejdžere u znanju, mudrosti, poštovanju i odgovornosti za svoju seksualnost, kako bi pripremili mlade ljude za Božje brakove i zaustavili trend brakolomstva među tinejdžerima kršćanima.

The Family Committee of The Coalition on Revival

(Odbor za obitelj Koalicije za probuđenje)

Dr. George Rekers, predsjednik (uz sudjelovanje članova)

Dr. Jay Grimstead, glavni urednik

E. Calvin Beisner, pomoćnik glavnog urednika

Prevela s engleskog Dalia Matijević